

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI
NHỮNG CHUYỆN KHẢ NGHI KHỦNG KHIẾP

Du Bạch Phong nói:
- Lão phu đã hiểu thân thế bọn họ rồi, bắt tất dòm ngó làm chi nữa.

Bỗng nghe thanh âm oang oang cất lên hỏi:

- Du Bạch Phong! Chỗ ở ngươi đã bị bọn ta phát giác rồi. Sao không xuất hiện để tương kiến, còn đợi đến bao giờ?

Quyên Nhi né mình đi toan chuồn ra coi nhưng bị Du Bạch Phong nắm lại lắc đầu cười nói:

- Bắt tất phải ra mặt.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiên bối! Trong ba người đó có Lục Chỉ Dật Sĩ không?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Không có đâu.

Tiếng oang oang lại cất lên:

- Du Bạch Phong! Lão là một nhân vật võ lâm ai cũng ngưỡng mộ. Thế là tại hạ nói ra mấy câu khiếm nhã thì thật là một việc đáng ân hận suốt đời. Nếu lão còn không xuất hiện, thì tại hạ đến phải buông lời thóa mạ.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia bọn chúng khiêu chiến rồi!

Du Bạch Phong khẽ bảo nàng:

- Nếu không nhìn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Hiện giờ chúng ta chưa biết rõ thực hư bọn chúng mà chương mặt ra cho họ thấy tức là trúng với tâm nguyện của họ vậy ta phải nhẫn nại một chút.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Du Bạch Phong vốn là người hào khí ngất trời. Vậy mà bây giờ lão cẩn thận đến thế thì chắc lão đã được nếm mùi đau khổ của đối phương nên biến thành người cẩn thận. Bọn địch thủ đều là những tay ghê gớm khiến lão phải dè dặt.

Du Bạch Phong dắt Quyên Nhi quay vào thạch động. Lão lại nhìn Lý hàn Thu và Lôi Phi nói:

- Hai vị hãy quay vào. Lão phu có việc cần bàn luận với hai vị.

Lý hàn Thu và Lôi Phi đưa mắt nhìn nhau, theo sau Du Bạch Phong vào nhà.

Du Bạch Phong ngồi trước vào chủ nghi rồi vẫy tay giục:

- Các vị ngồi xuống đi.

Quyên Nhi thấy vẻ mặt gia gia nghiêm trọng, nàng không nhịn được hỏi ngay:

- Gia gia có việc trọng đại phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Để thắng các vị sẽ hay. Trong khi chờ đợi Đàm Dục Sư trở về để bày ra một kế hoạch, nhưng hiện tình bây giờ khác hẳn. Bọn thủ hạ của Lục Chỉ Dật ỡ đến sớm hơn sự tiên liệu của mình...

Lão đưa mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Hải tử! Người coi tinh thần gia gia thế nào?

Đột nhiên lão hỏi câu này khiến cho Lôi Phi và Lý hàn Thu không khỏi chấn động tâm thần.

Lôi Phi ngấm ngấm chau mày muốn nói lại thôi.

Quyên Nhi nói:

- Tinh thần gia gia khỏe lắm ạ! Vừa rồi hải nhi coi gia gia né tránh thế kiếm của Lý huynh thì biết thần công gia gia đã khôi phục lại như cũ.

Du Bạch Phong lắc đầu nói:

- Nếu gia gia không tỷ thí cùng Lý huynh đây mấy chiêu thì cũng không biết...

Quyên Nhi nghe trong lời nói của lão có ý khác nàng với nhắc lời:

- Gia gia! Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ thương thế của gia gia chưa hoàn toàn khỏi hẳn hay sao?

Du Bạch Phong nhăn nhó cười đáp:

- Phải rồi! Vụ này khó nói lắm.

Lôi Phi giật mình kinh hãi hỏi:

- Coi chừng lão tiên bối không có vẻ gì là bệnh chưa hết mà sao lại...

Du Bạch Phong tủm tủm cười thở dài ngắt lời:

- Vụ này lão phu tự mình phát giác ra...

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu, Lôi Phi và Quyên Nhi nói tiếp:

- May là các vị đều có mặt ở đây. Trước cảnh ngộ này chúng ta kể ra thật có cơ duyên với nhau.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Chẳng lẽ gia gia...

Du Bạch Phong vội xua tay ngăn cản Quyên Nhi không để nàng nói tiếp, rồi lão lên tiếng:

- Lúc này thì giờ quý như vàng ngọc. Lão phu muốn đem mấy môn võ công của mình ra truyền thụ cho ba vị. Lão phu còn đủ thời gian chóng chỏi, nhưng e rằng chẳng được bao lâu nữa. Vậy các vị phải đem hết tài trí tận tâm học tập cho đến trình độ tối đa.

Lôi Phi, Lý Hàn Thu và Quyên Nhi nghe giọng nói của Du Bạch Phong dường như có triệu chứng bất tường. Vẽ mặt ba người trở nên nghiêm trọng.

Quyên Nhi trịnh trọng nói:

- Gia gia! Mấy năm nay gia gia lánh đời trị thương, hài nhi vẫn thấy gia gia về mặt từ hòa, mà bữa nay ông cháu mới được trùng phùng sao gia gia lại thốt ra những lời bất tường khiến hài nhi rất lấy làm lo lắng. Hài nhi coi vẽ mặt của gia gia thấy là người tráng kiện không có triệu chứng bị thương hay bị bệnh hoạn. Quyên Nhi thật không sao hiểu được.

Du Bạch Phong khẽ thở dài nói:

- Hải tử! Sự biến chuyển này người không thể nghĩ tới được. Chính gia gia đây cũng cảm thấy rất kỳ lạ ra ngoài ý nghĩ của mình. Nếu gia gia không nhân lúc hào hứng nhất thời bức bách Lý công tử thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm thì chính gia gia cũng không phát giác ra được là thương thế của mình đã lâm vào tình cảnh ghê gớm nhất.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiên bối! Lúc này dường như có điều khó có điều chi rất kỳ quái. Công lực của tiên bối đã đến trình độ khôn lường mà sao không điều tra ra thương thế của mình chữa khỏi là nghĩa làm sao?

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Chính thế! Biến diễn này cực kỳ đột ngột, nên lão phu rất đổi ngạc nhiên.

Lôi Phi gio tay trái lên bóp trán không ngớt. Hiện nhiên y nghĩ ngợi rất nhiều.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu mà phát giác ra được lúc này kể cũng còn là một cái may trong những điều bất hạnh.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ có điều muốn hỏi, chẳng biết có tiện không?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Điều gì?

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Đàm Dục Sư là tay y đạo tinh thâm, chắc lão gia phải biết mới đúng.

Du Bạch Phong cười mát đáp:

- Đến chính lão phu còn không phát giác ra thì y biết thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Việc khẩn yếu trước mắt là lão phu cần đem võ công truyền thụ cho các vị. Mấy năm nay lão phu dưỡng thương ở trong thạch động, có nghĩ ra rất nhiều môn võ. Nhưng việc này cần phải giữ kín lắm mới được. Trừ bốn người chúng ta đây, không để cho một người thứ năm nào biết.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Lão tiên bối dạy rất phải.

Du Bạch Phong khẽ nói:

- Lão phu muốn đem võ công toàn thân của mình chia làm ba bộ phận. Mỗi người trong ba vị chuyên thủ một phần. Vị nào trí tuệ cao minh, trí nhớ cường kiện thì học nhiều hơn một ít.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Truyền dạy võ công không thể gấp rút trong một lúc được. Gia gia hãy đem việc bị thương nói cho hài nhi hay, để ngày sau hài nhi sẽ tìm cách trả thù cho gia gia.

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó ta sẽ bảo người sau cũng chưa muộn. Bây giờ người hãy tĩnh tâm lại để học võ công đã.

Lão đảo mắt ngó Lôi Phi nói:

- Ông bạn học môn "Hàng Ma Thập Nhị Chương" của lão phu.

Lôi Phi nói:

- Lão tiên bối nổi tiếng giang hồ về kiếm và chương. Hàng Ma Thập Nhị Chương là môn tuyệt kỹ của lão tiên bối thì khi nào vẫn bối dám thọ lãnh. Xin lão tiên bối truyền cho...

Du Bạch Phong vuốt râu cười khà ngắc lời:

- Cái đó ông bạn bắt tất phải quan tâm. Lão phu khi nào quên được. Hồi ơi! Thường tình của con người, lão phu vẫn nhớ tới người thân nhân duy nhất ư?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc lão này muốn truyền thụ cho Quyên cô nương một môn võ công đặt biệt nào đó mà không tiện nói ra trước mặt bọn mình.

Bỗng nghe Du Bạch Phong nói:

- Bây giờ lão phu bắt đầu khai giảng về cách biến hóa môn Hàng Ma Thập Nhị Chương.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lập tức tập trung tinh thần chú ý lắng tai nghe.

Du Bạch Phong dùng bàn tay làm chiêu thức từ từ đem môn Hàng Ma Thập Nhị Chương ra thi triển. Đồng thời miệng lão giải thích.

Lôi Phi và Lý hàn Thu cùng Quyên Nhi để hết tinh thần lắng tai nghe, bất giác chương pháp này mọi người đã lĩnh hội vào tâm thần được khá nhiều.

Du Bạch Phong giảng luôn một hồi về những biến hóa môn Hàng Ma Thập Nhị Chương vừa mất nửa giờ.

Nguyên môn Hàng Ma Thập Nhị Chương tiếng rằng chỉ có ra chương, mà thực ra trong mỗi chương lại chia làm bốn thức. Bốn thức còn thiên biến vạn hóa để tùy tâm vận dụng trong lúc lâm địch, uy lực mãnh liệt vô cùng.

Kể cả chính, phản, hợp, biến cộng lại 128 chiêu.

Du Bạch Phong diễn xong mọi thế biến hóa về Hàng Ma Thập Nhị Chương. Lão thở phào một cái nói:

- Các vị nhớ cả rồi chứ?

Lôi Phi trầm ngâm một lâu rồi đáp:

- Văn bối bất tất là chỉ nhớ được có 41 thức biến hóa mà thôi.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Như thế cũng là hiếm có rồi

Lão lại đưa mắt ngó Lý hàn Thu hỏi:

- Lý thế huynh nhớ được bao nhiêu biến thức?

Lý hàn Thu đáp:

- Văn bối kể cả chính, phản, biến, hóa mỗi cách được 36 lần biến.

Du Bạch Phong nói:

- Thế là 72 lần biến. Thật ít người bì kịp!

Du Bạch Phong ngó Quyên Nhi hỏi:

- Hải tử ngươi nhớ được mấy chiêu?

Quyên Nhi đáp:

- Hải nhi cũng nhớ được cả chính lẫn phản 72 lần.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Hay lắm! Cứ thế này mà tiến thì trong vòng ba ngày lão phu có thể hoàn thành tâm nguyện.

Quyên Nhi ngập ngừng:

- Đường như gia gia...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Bây giờ lão phu bắt đầu truyền thụ kiếm pháp.

Quyên Nhi thấy gia gia muốn tránh không trả lời mình, nàng chẳng hiểu vì lẽ gì mà lão muốn dấu nội tình.

Bỗng nghe Du Bạch Phong khẽ hắng giọng một tiếng rồi tiếp:

- Lão phu suốt đời nghiên cứu kiếm thuật phối hợp những chỗ sở trường của mọi nhà, sáng lập ra 28 chiêu. Tuy chỉ có 28 chiêu song mỗi chiêu đều kiêm cả thủ lẫn công. Lão phu tự tin 28 chiêu kiếm pháp này bao quát rất nhiều chỉ cần các vị dụng tâm học tập thì sau đây vài ba năm nhất định có thể lý hội được những chỗ ảo diệu bên trong.

Lão lại đưa mắt nhìn Lý hàn Thu nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư là một cây cột lớn trên chốn giang hồ. Vừa rồi lão phu xem kiếm pháp của công tử biết rằng đã được chân truyền của lệnh sư. Nếu công tử đem kiếm pháp của lão phu phối hợp với Thất Tuyệt Ma Kiếm để mà sử dụng thì có thể thành môn kỳ học.

Lý hàn Thu nói:

- Văn bối cảm kích vô cùng!

Du Bạch Phong lại ngó Quyên Nhi nói:

- Người cũng lắng tai mà nghe cho kỹ. Kiếm pháp này tuy truyền cho Lý công tử làm chủ, song lão phu huy động cả ba người cùng học được ít nhiều. Hay ở mỗi chiêu kiếm pháp này đều sử dụng một cách độc lập. Nếu nhớ loáng thoáng được mấy chiêu cũng có thể dùng để khắc địch chế thắng.

Lôi Phi cùng Quyên Nhi gật đầu.

Du Bạch Phong bắt đầu giảng về kiếm pháp, mỗi chiêu biến hóa ra sao lão đều giải thích tường tận.

Du Bạch Phong vừa giảng xong về môn kiếm pháp thì có tiếng bước chân người vọng lại.

Đàm Dược Sư rảo bước tiến vào thạch thất.

Quyên Nhi trong lòng đang xao xuyến về kẻ địch ở ngoài thạch động. Nàng vừa ngó thấy Đàm Dược Sư vội hỏi ngay:

- Đàm nhị gia! Nhị gia có thấy địch nhân ở ngoài thạch động không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Ta thấy rồi! Bọn chúng suýt nữa bị khốn ở trong thạch trận. Sau chúng thấy khó liền rút lui ngay.

Lão đưa mắt nhìn Du Bạch Phong rồi hỏi:

- Du huynh! Du huynh có thấy trong người đã hoàn toàn bình phục chưa?

Quyên Nhi toan lên tiếng nói cho lão biết là gia gia vừa cảm thấy có điều không ổn, nhưng Du Bạch Phong đã cướp lời:

- Khá lắm! Tiểu huynh tưởng dưỡng bệnh chỉ trong vòng một tháng nữa là hoàn toàn bình phục.

Đàm Dược Sư nói:

- Con Tiểu Nguyệt nha đầu kia phản bội khiến cho toàn cục lâm vào tình trạng nguy ngập. Có điều trong hang đá này, thạch trận rất lợi hại. Du huynh chưa hoàn toàn khỏi hẳn thì hay hơn hết là cứ ở lại đây.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy

Đàm Dược Sư khẽ hắng giọng một tiếng đưa mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý hàn Thu hỏi:

- Cả hai vị có thể lưu lại đây trong thời gian này không?

Lôi Phi là nhân vật từng trải hơn người. Chàng nghe giọng lưỡi lão hiểu ý ngay, liền đáp:

- Phải rồi! Bọn tại hạ vẫn ở đây trong thời gian này để chờ cho Du Bạch Phong thân thể khàng cường rồi mới ra đi một thể.

Dàm Dục Sư nói:

- Nếu vậy càng hay! Nơi bí mật này đã bị tiết lộ. Có hai vị ở đây chiếu cố cho thì trong lòng tại hạ cũng yên tâm được một chút trong khi phải đi nơi khác.

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Sao! Lão đệ muốn đi ư?

Dàm Dục Sư đáp:

- Chính thế! Tiểu đệ cần đi hội diện với nội nhân nếu để lỡ kỳ hẹn thì e rằng Lục Chỉ Dật Sĩ khiến cho mụ phải đau khổ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đó là một điều trọng yếu. Nhưng không hiểu bao giờ lão đệ sẽ thượng lộ?

Dàm Dục Sư đáp:

- Lão đệ cần phải đi ngay bây giờ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đi ngay ư?

Dàm Dục Sư đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ đi sớm thì cũng về sớm. Chỉ trong vòng nửa tháng sẽ trở lại đây.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh muốn nói chuyện nhiều với lão đệ. Nhưng việc này có quan hệ đến sự an nguy của đệ tức vậy tiểu huynh không tiện lưu lão đệ ở lại.

Dàm Dục Sư thở phào một cái rồi nói:

- Đại ca bảo trọng tấm thân, tiểu huynh xin cáo từ.

Du Bạch Phong nói:

- Hiền đệ đi cho bình yên. Miễn cho tiểu huynh khỏi tiến chân.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ không dám phiền.

Rồi lão trở gót rời khỏi thạch động đi ngay.

Du Bạch Phong quay lại bảo Quyên Nhi và Lôi Phi:

- Hai vị thay lão phu tiễn chân giùm.

Lôi Phi dường như đã hiểu ra điều gì. Y không chờ Quyên Nhi trả lời liền đứng dậy theo sát phía sau Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi thấy Lôi Phi không nói câu gì đã đứng dậy nàng liền cũng không nói gì, đi theo Lôi Phi.

Hai người đưa Đàm Dược Sư ra khỏi thạch động rồi .

Quyên Nhi vẫy tay nói:

- Đàm nhị gia! Xin nhị gia thận trọng. Tôn diệt nữ xin gửi lời nhị gia vấn an nhị nương nương.

Đàm Dược Sư mỉm cười vẫy tay rồi vượt qua thạch động mà đi.

Lôi Phi chú ý nhìn Đàm Dược Sư ra khỏi thạch trận rồi mới trở gót quay về thạch động.

Du Bạch Phong ngồi trong thạch thất dường như đang chờ đợi hồi âm.

Lôi Phi bước bào khom lưng nói:

- Vãn bối đã nhìn theo Đàm Dược Sư cho tới khi lão đi qua thạch trận rồi mới trở về.

Du Bạch Phong nói:

- Vậy thì hay lắm!

Quyên Nhi nói theo:

- Gia gia ơi! Dường như gia gia có tâm sự gì mà không chịu nói cho hài nhi nghe.

Du Bạch Phong tủm tủm cười đáp:

- Ta cũng nói cho các vị hay chứ...

Lão đảo mắt nhìn Lý hàn Thu nói:

- Lý công tử! Công tử hãy ra ngoài kia.

Lý hàn Thu khom lưng thi lễ rồi rảo bước đi ra.

Quyên Nhi trong lòng nóng nảy hỏi:

- Gia gia! Gia gia bảo y đi đâu thế?

Du Bạch Phong đáp:

- Y đi trong khoảnh khắc rồi trở về ngay.

Quyên Nhi tuy trong lòng phập phồng hồ nghi, nhưng đành nhẫn không tiện hỏi nhiều.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, quả nhiên Lý Hàn Thu trở về nghiêng mình trước Du Bạch Phong thi lễ nói:

- May mà vãn bối không đến nỗi nhục mệnh.

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Ba người kia đâu?

Lý hàn Thu đáp:

- Ba người đó đều bị vãn bối điểm huyết lãn ra.

Quyên Nhi hỏi:

- Người nào vậy?

Lý hàn Thu không tiện lừa dối Quyên Nhi liền đáp:

- Tại hạ vâng lệnh Du lão tiên bối ra điểm huyết ba tên được đồng.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Điểm huyết được đồng ư? Tại sao thế?

Lý hàn Thu đáp:

- Tại hạ chỉ biết vâng lệnh mà làm, chứ không hiểu rõ nội tình.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia! Tại sao gia gia lại phải lý huynh đi điểm huyết mấy tên được đồng?

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Phải rồi! Y đã vâng lệnh ta.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Hải tử! Thời gian của chúng ta chẳng còn mấy nữa, không nên phân tâm nghĩ việc khác mà phải mau mau chia nhau học tập võ công trong một thời gian nhất định. Rồi gia gia sẽ bảo rõ nội tình cho các người hay.

Quyên Nhi đột nhiên nhớ ra điều gì liền nói:

- Gia gia ơi! Hải nhi có một điều quên chưa bẩm gia gia biết.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm nhị gia trở đường cho hải nhi lấy cấp linh chi, nhưng hải nhi còn giữ lại bộ phận trọng yếu. Lúc hải nhi trúng độc đã dùng mất một ít, còn phần lớn chưa dùng tới.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hiện giờ người để đâu?

Quyên Nhi đáp:

- Hải nhi để trong người.

Du Bạch Phong nói:

- Người lấy mau cho gia gia coi.

Quyên Nhi thò tay vào bọc lấy linh chi hai tay cầm đưa lên gia gia.

Du Bạch Phong đón lấy linh chi nhìn kỹ một lúc rồi đột nhiên nổi lên một tràng cười rộ.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Gia gia cười chi vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Phần linh chi mà người giữ đây là bộ phận tổ nhiệt. Đã còn vật này thì tình thế giang hồ chúng ta còn có lắm chuyện.

Quyên Nhi chớp mắt nói:

- Gia gia ơi! Gia gia càng nói hài nhi càng hồ đồ chẳng hiểu ra sao. Xin gia gia nói rõ hơn một chút.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Được rồi! Để ta nói cho các người hay. Nhưng trước khi thuyết minh ta xin nói trước là lúc này ta không thể chứng thực được. Vì thế mà ta không muốn nói rõ.

Lôi Phi nói tiếp:

- Thực ra lão tiên bối không nói thì Đàm Dược Sư cũng biết rồi.

Quyên Nhi ngơ ngác hỏi:

- Các vị nói chuyện gì vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Sau khi ta cùng Lý công tử thử kiếm pháp, mới biết là mấy năm nay tịnh dưỡng bệnh đã hoàn toàn vô dụng.

Quyên Nhi ngơ ngác hỏi:

- Sao? Thương thế của gia gia chưa khỏi ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Trừ phi ta cam tâm làm một ông lão ở chốn điền viên thì mới sống thêm được ít ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu ta còn động thủ với ai sẽ bị hao tán chân khí, thế thì không có khác gì người thường. Chính gia gia cũng không tự biết là mình đã bị trọng thương đến thế.

Lão đưa mắt nhìn Lý hàn Thu nói tiếp:

- Dường như trong cõi mệnh mang có một thứ gì khiến cho lực lượng lão phu phát triển mới cao hứng động thủ tỉ kiếm cùng Lý công tử. May nhờ cuộc tỉ thí đó mà lão tự biết trong người ngấm ngấm bị thương. Nếu động thủ với người khác thì thương thế phát tác và gia gia lão phu đã bị hại về tay địch thủ rồi.

Quyên Nhi gật đầu:

- Hải nhi hiểu rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Người hiểu thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Đây lại là trò hí lộng quỷ thần của Đàm Dược Sư.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hiện giờ chưa có chứng cứ gì xác thực, chớ nên làm rùm.

Quyên Nhi tự hiểu vụ này Du Bạch Phong đã xếp đặt đại sự đâu vào đấy rồi, nên nàng cũng không nói gì nữa.

Du Bạch Phong lại nói:

- Bất luận là ai ở trong bóng tối ngấm ngấm mưu hại ta, cái đó càng chứng tỏ bọn chúng vẫn có phần còn úy kỵ ta. Mục đích của chúng đều là khiến cho ta không thể dùng đến võ công được nữa. May ở chỗ ta phát giác ra kịp thời, đem võ công truyền thụ lại cho các người. Thế là cuộc âm mưu của chúng đã hao phí bao nhiêu công lực cũng bằng uổng mà thôi.

Lão thở phào một cái nói tiếp:

- Sự tình biến diễn một cách quá đột ngột, khiến cho chúng ta không khỏi hoang mang. Con người dù thông tuệ đến đâu cũng không thể trong một thời gian ngắn mà học được hết võ công của lão phu. Nhưng ba người trong các vị chia ra từng phần mà luyện tập thì tình thế lại khác hẳn. Lão phu chắc rằng các vị gắng

công rèn luyện trong vòng một tháng. Lão phu cũng hết lòng truyền thụ thì các vị có thể thành tựu đến một trình độ đáng kể. Ít ra là các vị đã thuộc lòng hết những yếu huyệt về võ công của lão phu để ngày sau tự mình có thể luyện tập lấy được.

Lý hàn Thu cùng Lôi Phi đồng thanh nói:

- Bọn vãn bối xin tận tâm kiệt lực trong công cuộc rèn luyện.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Gia gia định trong vòng một tháng...

Du Bạch Phong xua tay ngắt lời:

- Những cuộc biến hóa sau này gia gia cũng khó lòng kiểm chế được. Dĩ nhiên thời gian yên tĩnh kéo dài được chừng nào hay chừng ấy. Nếu kéo dài được chừng nửa năm thì ba vị đã tài trí hơn người lại có sẵn võ công từ trước, thì cuộc thành tựu nhất định đã đến trình độ khả quan.

Lôi Phi nói:

- Dĩ nhiên bọn tại hạ đã hiểu rõ chỗ dụng tâm của lão tiền bối, có điều tại hạ vẫn hy vọng lão tiền bối còn có thể mượn sức mầu nhiệm của linh chi để chữa cho khỏi bệnh.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu cũng biết thế khi nào lão phu chịu cam tâm khuất phục để kẻ khác dùng kế âm toán. Dù sao chúng ta cũng chẳng khi thể không đề phòng được.

Lão trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trong các vị có ba người thì một người phải phụ trách các việc vặt, cùng phòng thủ sơn động. Còn hai vị mỗi người ở riêng một nhà rèn luyện võ công. Các vị tự chia công tác với nhau...

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này nổi tiếng giang hồ về môn kiếm và chưởng. Lão truyền thụ kiếm pháp cho Lý đệ, còn chưởng pháp lại truyền cho mình, không hiểu lão truyền môn gì cho Quyên cô nương?

Du Bạch Phong lại nói:

- Hải nhi! Hay là người phụ trách thường trực ba ngày liền.

Quyên Nhi dạ một tiếng rồi đứng dậy ra khỏi nhà thạch thất.

Lôi Phi hỏi:

- Bắt Quyên Nhi trực luôn ba ngày thời gian há chẳng dài quá ư?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Tuy các vị đã có căn bản về võ công từ trước, nhưng muốn học cho đến chỗ tinh diệu biến ảo thì thời gian mỗi vị trực ba ngày đối với phương diện luyện võ không có ảnh hưởng gì mấy.

Thế rồi Du Bạch Phong đưa Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu vào trong hai căn thạch thất và truyền thụ cho mỗi người một môn võ công riêng biệt.

Lôi Phi chuyên chú về chưởng pháp, còn Lý Hàn Thu chuyên chú về kiếm pháp...

Trừ những lúc ăn uống, ngoài ra ai về phòng nấy đóng cửa thạch thất lại chăm chú rèn luyện nghiên cứu võ công.

Mỗi người ở một nhà, lại không phải phân tâm về việc khác, nên sự học tập của hai người tiến bộ rất mau chóng.

Thời gian lặng lẽ trôi, bất giác mỗi người đã trực ba phiên.

Một hôm Lý Hàn Thu vừa hết phiên trực, chàng giao lại cho Quyên Nhi phụ trách.

Trong ba ngày thường trực Lý Hàn Thu khổ tâm suy nghĩ về mấy chiêu kỳ học trong kiếm pháp mà Du Bạch Phong mới truyền thụ cho chàng. Lòng chàng rất đổi nghi hoặc, chỉ mong cho chóng được trở về thạch thất để xin Du Bạch Phong giải thích cho. Chàng giao công việc thường trực cho Quyên Nhi rồi hối hả trở gót chạy về...